

PICSTORY

DE VERHALEN ACHTER 30 JAAR ENTERTAINMENTFOTOGRAFIE

WILLIAM RUTTEN

ONDER REDACTIE VAN MARTIJN VAN STUYVENBERG

Dit boek is een uitgave van
Fontaine Uitgevers BV, Hilversum
www.fontaineuitgevers.nl

Fotografie: William Rutten
Cover art: Aad Sommeling
Vormgeving: Harald Slaterus
Samenstelling, bewerking en interviews: Martijn van Stuyvenberg
Tekstredactie: Saskia Peeters & Trijnie Duut

© 2017 Fontaine Uitgevers BV / William Rutten

ISBN 978 90 5956 817 4
NUR 653

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm,
elektronisch databestand of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

VOORWOORD 4

INLEIDING 6

Het Goede Doel **6** KIPPA **8** Extreme **9** Barbarella **10** Eerste shoot: Little Steven **12**
De nieuwe studio **14** Wouter Verkennis **15**

CONCERTEN 16

Ed Sheeran **18** Marilyn Manson **18** U2 **19** Nick Cave **19** Kurt Cobain **20** Eric Clapton **20**
Seal **21** Freddie Mercury **21** Oordoppen **22** Henny Vrienten **23** Bono **24** Charles Aznavour **25**
Pinkpop **26** Pearl Jam **27** The Rolling Stones **28** James Brown **29** Miley Cyrus **30**
Gene Simmons **32** David Bowie **33** Michael Jackson **34** Ozzy Osbourne **36** Spike **37**
Frank Sinatra **38** Paul McCartney **40** Waylon **42** Madonna **43** Flea / Red Hot Chili Peppers **44**
George Michael **45** Till Lindeman/Rammstein **46** Bruce Springsteen **47** John Mayer **48**
Doe Maar/Henny Vrienten en Ernst Jansz **48** Beyoncé **49** AC/DC/Angus Young **49**

STERREN 50

Chris Martin **52** Victor Reinier en Angela Schijf **53** Whitney Houston **54** Frans Bauer **55**
Herman Brood **56** Brad Pitt **64** U2 **66** Lenny Kravitz **68** Adele **69** Wendy van Dijk **70**
Paul de Leeuw **71** Warrant **72** Mike Tyson **73** Depeche Mode **74** Michael Stipe **75**
Sylvester Stallone **76** Marco Borsato **77** Britney Spears **78** Christina Aguilera **79**
Hollywood sign **82** Jack Nicholson **84** Al Pacino **85** Robert de Niro **85** Clint Eastwood **85**
Steven Spielberg **85** Robin Williams **86** George Clooney **88** Leonardo DiCaprio **88**
Johnny Depp **88** Michael Douglas **88** Quintin Tarantino **88** Pretty Woman **89** Brad Pitt en
Angela Jolie **90** Sarah in de woestijn **92** Eva Jinek **94** Ricky Martin **95** Mick Jagger **96**
Paul McCartney **97** Prince **98** Madonna **99** Usher **100** Henk Westbroek **102** Huub van der
Lubbe **103** Johan Derksen en Wilfred Genee **104** Beau van Erven Dorens **106**
Iggy Pop **108** Rihanna **110** Thé Lau **112** Rutger Hauer **114** Yolánthe Sneijder-Cabau **115**
Spice Girls **118** Richard Branson **120** Lady Gaga **122** Ramses Shaffy **124** André van Duin **126**
Robbie Williams **127** Dave Stewart **128** Mariah Carey **130** Katja Schuurman **132**
Tina Turner **133** Rod Stewart **134** André Hazes **136** 2Unlimited **138** The Prodigy **140**
Beyoncé **142** Anita Doth **143** Tygo Gernandt **144** Alice Cooper **145** The Doors **146**
Mark Wahlberg **150** André Hazes Jr. **152** Beppie **153** Take That **154** Bros **156**
Enrique Iglesias **158** MC Hammer **160** The Police **162** Barry Hay **163** Golden Earring **165**
Aaliyah **166** Björk **168** Justin Timberlake **170** Martin Garrix **171** Boy George **172**
Crowded House **174** Jonathan Rhys Meyers **176** Edwin Evers **178** Duran Duran **179**
Brigitte Nielsen **180** Jason Donovan en Kylie Minogue **182** Vanilla Ice **184**
Johnny Knoxville **186** Humberto Tan **188** Werken voor een credit **189** Fergie **190**
New Kids on the Block **192** Frank Farian **194** Il Divo **196** Pink **197** Backstreet Boys **198**
Guus Meeuwis **199** Antonie Kamerling **200** Latoya Jackson **202** Martijn Krabbé **204**
David Hasselhoff **205** Roxette **206** Bennie Jolink **208** Lemmy **210** Reinout Oerlemans en
Jette van der Meij **212** Beastie Boys **214** Erland Galjaard **215** Red Hot Chili Peppers **216**
Willem Holleeder **218** Mayte **220** Tatjana Simic **222** Michael Bolton **223** Centerfold **224**
Jesse Klaver **226** Charles & Eddie **228** Joe Cocker **230** Adam Lambert **232**
Tygo Gernandt **233** Céline Dion **234** Billy Joel **236** Chantal Janzen **237**
Boudewijn de Groot **238** Kelly Clarkson **240** Gordon **241** Lieke van Lexmond **244**
Ruud de Wild **245**

HEROES 246

Geert Wilders en Hero Brinkman **246** Jan Smit **248** Albert Verlinde **248**
Lieke van Lexmond **248** K3 **248** Gerard Joling **249** Johnny Kraaijkamp **250** Frans Bauer **251**
Tatjana Simic **252** Marco Borsato **253** André van Duin **254** Edwin Evers **255**

DAGLICHTHOEKJE 258

Arie Boomsma **260** Douwe Bob **260** Johan Derksen **261** Johnny de Mol **262**
Winston Gerschtanowitz **263** Waylon **263** John Williams **264** Nicolette Kluijver **265**
Rob de Nijs **265** Afrojack **266** Jort Kelder **267** Anna Drijver **268** Geert Wilders **269**
Jan Versteegh **270** John van den Heuvel **270** Humberto Tan **271** Maan **271**

DANKWOORD 272

EERSTE SHOOT: LITTLE STEVEN

Ik had in 1988 al snel door dat ik niet kon leven van de fotografie van live-concerten en reportages. Ik zag fotograaf Kees Tabak op de Veronica Muziekdag live een fotoshoot doen op tv met de dames van Bananarama en dacht meteen: Dat wil ik ook! Ik had hier natuurlijk geen enkele ervaring mee en een cursus was er nog niet in die tijd, dus ik moest maar gewoon wat spullen kopen en het gaan proberen. Een studioset en een grootformaat camera was mijn doel. Hasselblad was nog een beetje te duur, dus ik begon met de beter betaalbare Mamiya. Geen 6x6 maar 6x4,5-formaat. Een studioruimte had ik al snel geregeld boven de videomontagestudio van mijn moeder in Hilversum. De lege zolderkamer was helemaal voor mij. Voor flitsapparatuur koos ik voor het merk Bowens, twee grote flitsers in een koffer. Ik wilde ook nog zo'n mooi achtergronddoek en kwam uit bij de decorafdeling van het NOB tegenover mijn studio. Toen ik een offerte kreeg van zo'n doek was ik snel genezen: 1.500 gulden?! Ik kocht een canvasdoek en een spuitbus en rommelde zelf maar wat aan.

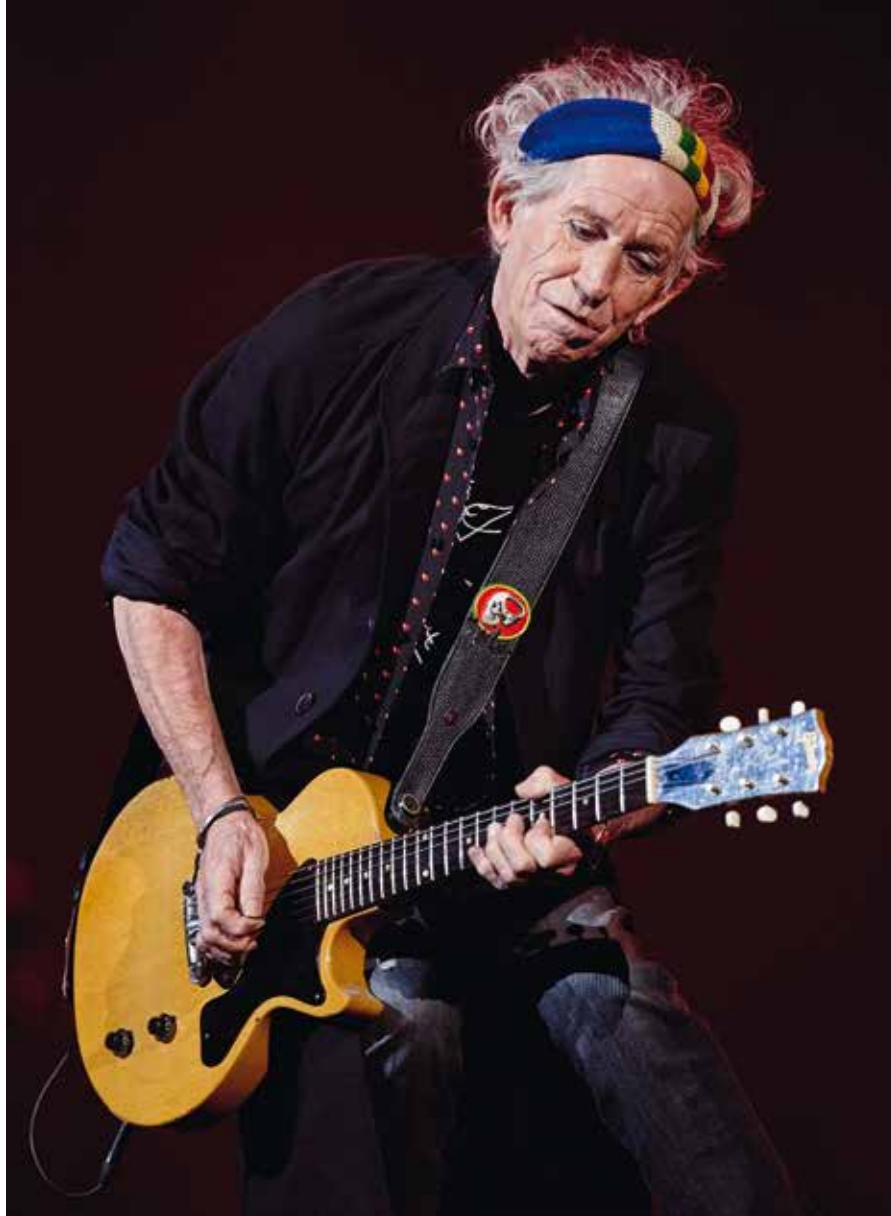
Gelukkig mocht ik volop oefenen op de bandleden van Het Goede Doel en kon ik meteen op de polaroids zien wat ik deed. Ook kocht ik een flitsmeter om het licht nauwkeurig te meten. Pas na een maand kwam ik erachter dat ik hem helemaal verkeerd gebruikte. In plaats van de meter vlak voor het onderwerp te houden, gebruikte ik hem vanaf het punt waar ik stond en zat hij er dus altijd een paar stops naast.

Na wat testjes trok ik de stoute schoenen aan en nam ik al mijn gloednieuwe spullen mee naar *Countdown*, waar ik elke week foto's maakte voor *Hitkrant*. In een kantoortje mocht ik alles opzetten en ging ik daarna meteen op zoek naar mijn allereerste prooi. Little Steven was die avond te gast, maar helaas wilde hij niet dat er gefotografeerd werd. Omdat mijn studio zich naast de kantine en de bar bevond, raakte ik al snel met hem in gesprek. Ik vertelde eerlijk dat ik voor het eerst een studioset had meegenomen en dat ik eigenlijk hoopte dat hij de eerste internationale artiest zou worden die ik hierin mocht fotograferen. 'Hoe lang heb je nodig?' vroeg hij. Ik vond vijf minuten wel een mooi voorstel. 'Als ik mijn bord leeg heb, gaan wij foto's maken!' riep hij enthousiast en hij hield woord!

Ik liet hem de eerste polaroid zien en een minuut later fotografeerde ik de allereerste grote internationale ster in een eigen studioset. Steven was geduldig en gunde me zelfs tien minuten. Bij het verlaten van de kamer zei hij: 'En nu hoop ik dat je een wereldberoemde fotograaf wordt, zodat ik kan zeggen dat ik de eerste was.'

Gek genoeg heb ik hem daarna nooit meer voor mijn lens gehad. Maar je weet hoe het is met je eerste keer... die vergeet je nooit meer!

THE ROLLING STONES

Ik ben een enorme Stones-fan, maar niet van hun muziek. Dat klinkt raar, hè? Natuurlijk heb ik veel respect voor deze band, maar ik zit meer in het Beatles-kamp. Het enige waar ik dan weer niet zo'n fan van ben, is dat vooral Paul erg moeilijk doet over fotografie, helaas. Altijd ver weg en hij geeft je ook niet echt de kans om iets bijzonders te maken tijdens die eerste twee nummertjes die je mag schieten van hem. Het zijn ook altijd de kortste nummers van de setlist en ik vind dat opmerkelijk voor een man die jarenlang nota bene met een fotografe samenleefde. Gek genoeg mochten we, toen zijn vrouw Linda nog leefde, wel gewoon in de fotopit staan om ons werk te doen.

Bij The Rolling Stones is dat heel anders. Al bij mijn eerste Stones-show in de Rotterdamse Kuip werd duidelijk dat deze band de fotografen serieus neemt. We stonden heel dichtbij, bijna ter hoogte van het podium. De eerste rijen van het publiek wisten dat minder te waarderen en die hebben ons drie nummers lang ondergespuugd. Mijn jas was zo goor van de dikke fluimen, dat ik hem heb achtergelaten.

Ook mijn laatste Stones-ervaring was subliem. Voordat we de pit betraden, kregen we een complete uitleg van de tourmanager over wat er allemaal ging gebeuren, waar ze gingen staan en wat de beste sluitertijd met hoeveel diafragma was. Echt alles wat deze vrouw zei, klopte als een bus. Het podium was bovendien zo perfect uitgelicht, dat alle bandleden in exact dezelfde hoeveelheid licht stonden te spelen. Omdat we met de neus vooraan stonden, was het zelfs mogelijk om met ze te communiceren. Toen Keith Richards voor me stond en ik samen met een collega lekker op hem los aan het klikken was, zei hij: *'You got your fucking shots?'* en we knikten braaf. 'OK,' zei Keith en hij liep naar de andere kant van het podium waar de andere collega's stonden. Met onze bek vol tanden keken we hem na.

Er was zelfs over nagedacht om ons na het tweede nummer iets verder weg te zetten, zodat we ook de complete band nog op de foto konden krijgen. Begrijp je nu waarom ik een echte Stones-fan ben?

JAMES BROWN

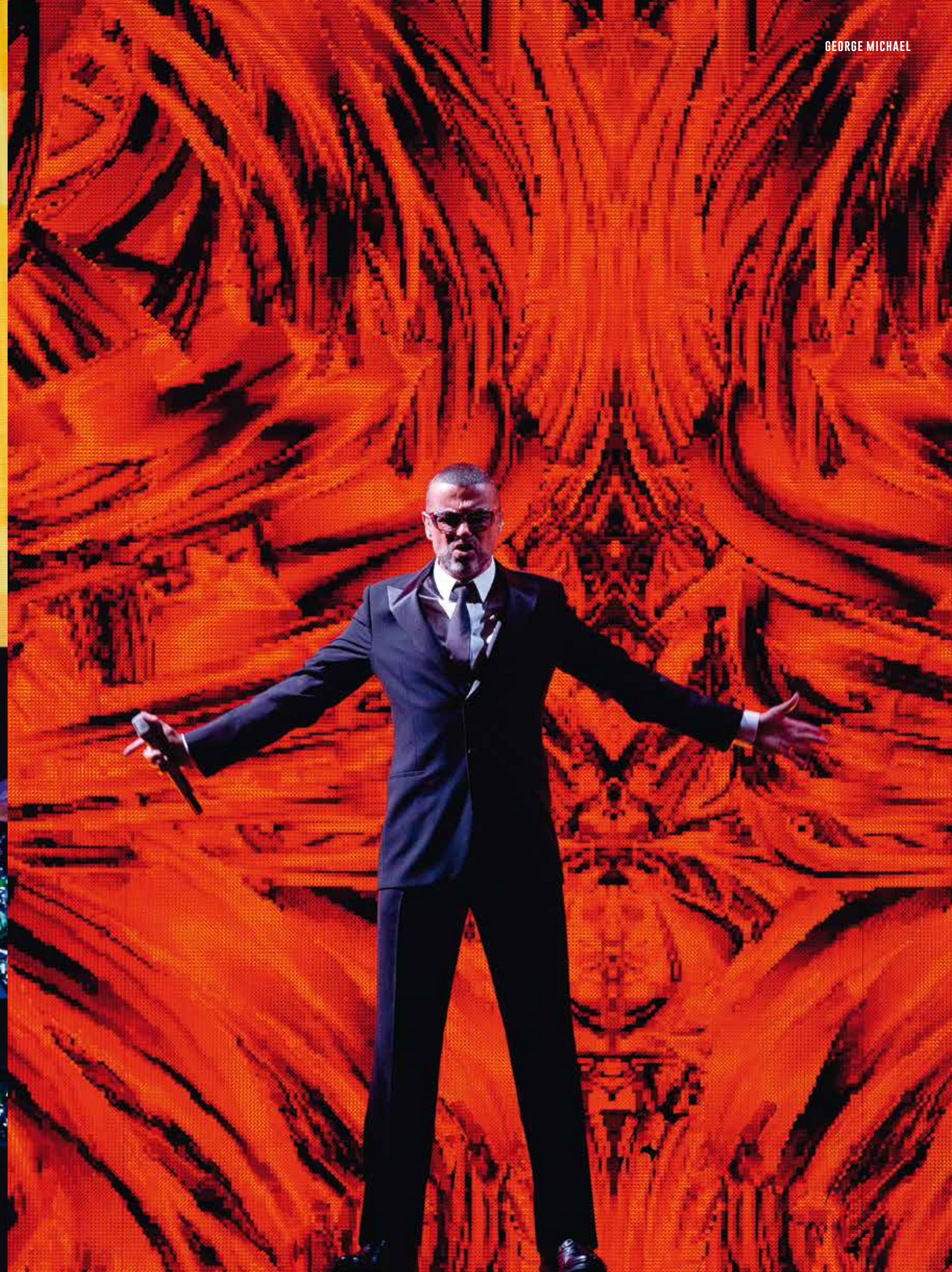
Toen James 'The Godfather of Soul' Brown op 24 oktober 1988 een concert gaf in de Rijnhal in Arnhem wilde ik dat natuurlijk heel graag fotograferen. Toen al ging het gerucht dat het weleens de laatste show zou kunnen zijn van 'The Hardest Working Man in Show Business,' maar deze ouwe taaie bleek niet kapot te krijgen.

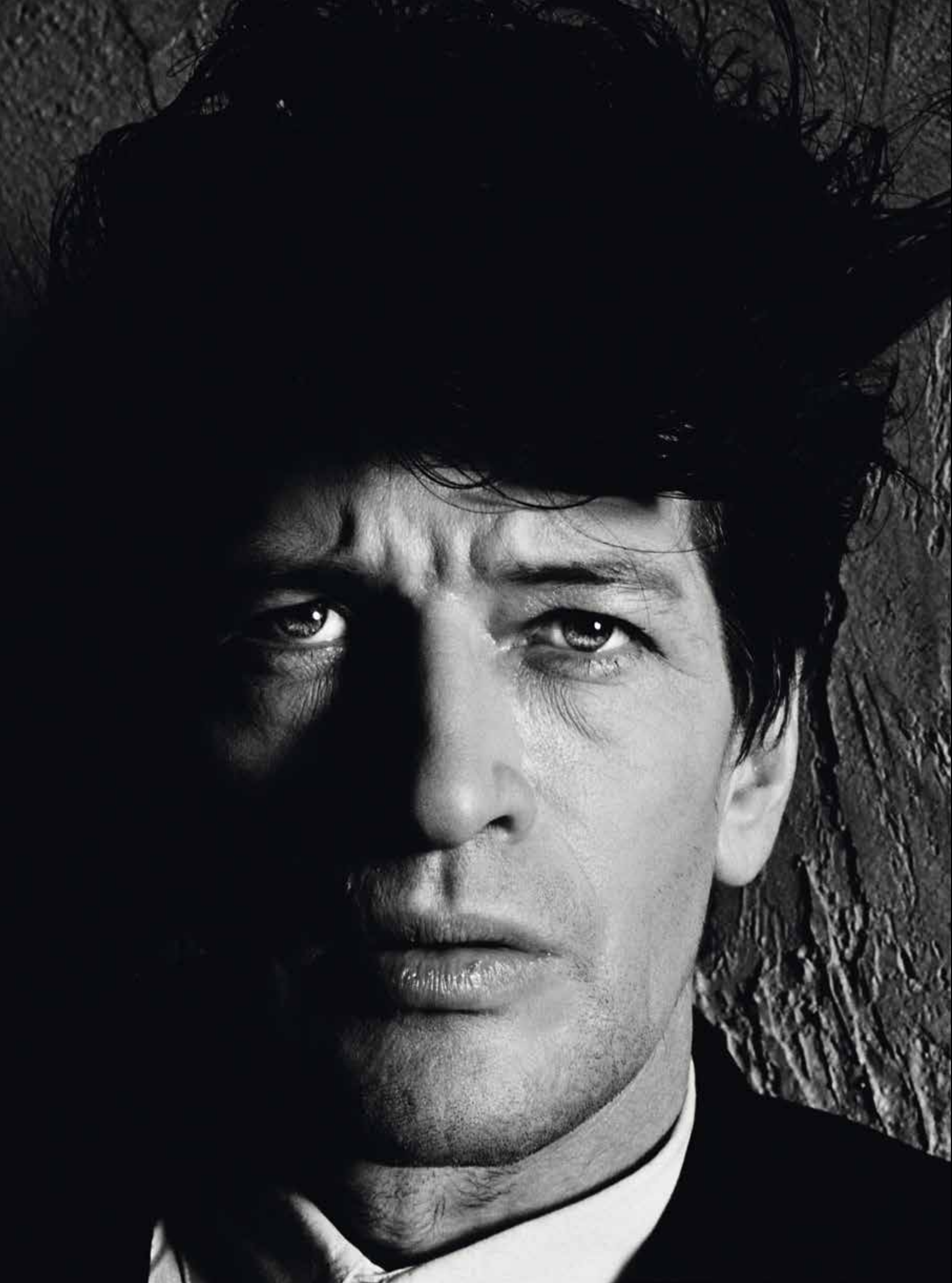
Een rijbewijs had ik toen nog niet, dus een lange reis met de bus bracht me bij de Rijnhal, waar ik meteen te horen kreeg dat de show wat later zou beginnen. Goed nieuws was er ook: ik mocht de eerste dertig minuten van de show fotograferen. Meer dan een uur te laat begon dan eindelijk de show en met mijn camera in de aanslag stond ik klaar voor het podium. De band kwam op, maar zonder James. Ze speelden... en speelden... en speelden... maar nog steeds geen James Brown te bekennen. Vijf minuten gingen voorbij... tien minuten... vijftien minuten... twintig minuten... vijfentwintig minuten... en precies

na zevenentwintig (!) minuten kwam James ineens het podium oprennen. Hij greep naar de microfoon en gooide er wat onverstaanbare kreten uit. In alle rust drukte ik tien keer af, tot ik ineens een hand op mijn schouder voelde. Ik had al zo'n donker-Brown vermoeden waarom.

'That's it,' zei de security. Onder luid protest werd ik meegenomen naar de zijkant van het podium waar ik nogmaals kreeg te horen dat dit het was. Ik schreeuwde dat ik een half uur James Brown mocht fotograferen en werd lachend gecorrigeerd. 'Nee, je mocht een half uur fotograferen en dat heb je precies gedaan.'

Met tien foto's keerde ik huiswaarts. Dat was dan drie uur reizen voor drie minuten James Brown en tien foto's. Ik heb hem daarna maar nooit meer gefotografeerd.

HERMAN BROOD

Ik heb heel vaak met Herman Brood mogen werken. Wát een bijzonder mens en wat ben ik van die man gaan houden. Onze eerste kennismaking was in 1984 en ik was meteen verkocht. Door de jaren heen deden we talloze shoots en dat was elke keer een heel avontuur. De laatste keer dat we elkaar zagen was op 4 juli 2001 in de gang van Hotel The Grand in Amsterdam. Herman zag er oud uit en dat kwam vooral omdat hij zijn haar had gemillimeterd. Hij ging kijken naar de kleiversie van zijn wassen beeld en ik had een shoot ergens anders in het hotel. We maakten een kort en onbenullig praatje en hij was bijzonder scherp. Ik beloofde snel langs te komen. 'Doe je meisje de groeten van mij, bofkont,' zei hij en kneep me in mijn wang. Een week later ging ik bij hem langs in Paradiso Amsterdam, maar nu om definitief afscheid te nemen en om een handkus op zijn zwarte kist te drukken. Amsterdam is nooit meer hetzelfde geworden...

JACK NICHOLSON

Het was mijn eerste Golden Globes in 1992 en alle grote sterren die je maar kon bedenken waren er. Twee namen sprongen er voor mij bovenuit: Al Pacino en Jack Nicholson.

Al snel hoorde ik dat Jack niet over het rode tapijt naar binnen wilde. 'Geen zin in fotografen,' werd me uitgelegd. In het verleden waren er al heel wat incidenten geweest tussen hem en de paparazzi, waarbij het vaak niet best afliep voor de desbetreffende fotograaf. Toch wilde ik heel graag een foto van mijn held. Ik hoorde dat hij vlak voor het begin van de show via de achteringang zou binnenkomen.

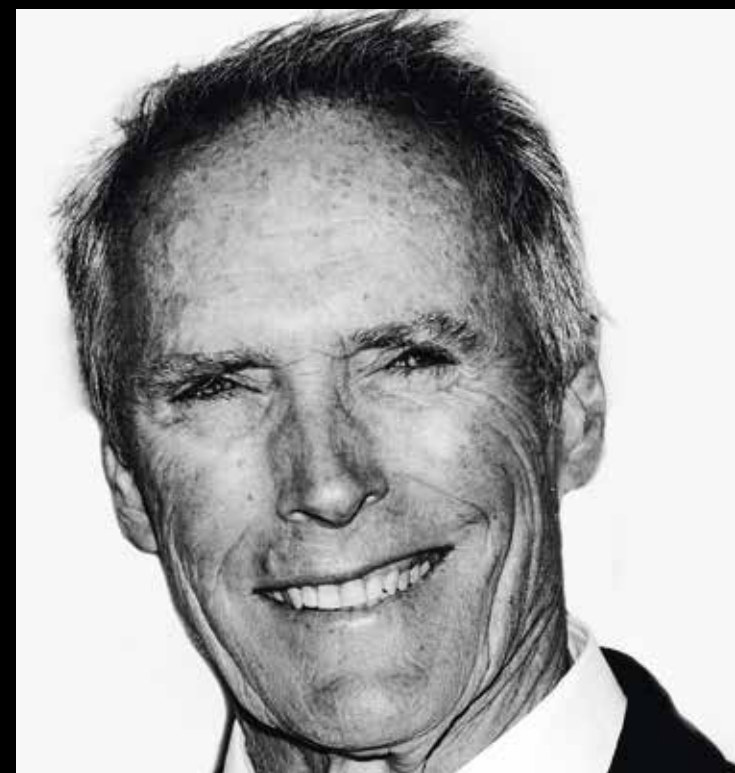
Ik verstopte me tussen twee planten en wachtte geduldig af. En ja hoor, ineens stopte er een grote limo en Jack stapte uit met zijn toegangskaart in zijn hand en wat beveiligingsmensen om hem heen. Ik sprong tevoorschijn uit de planten en ging recht voor hem staan. Jack deed met zijn vingers een pistool na en riep 'Bang!' alsof hij me neerschoot. Tijdens het passeren klopte hij me op mijn schouders en daar schrok ik zo ontzettend van dat er een schok door me heenging. Het zweet stond op mijn voorhoofd en Jack liep heel hard lachend weg. Maar 'Bang!', de foto was in elk geval in the pocket!

AL PACINO

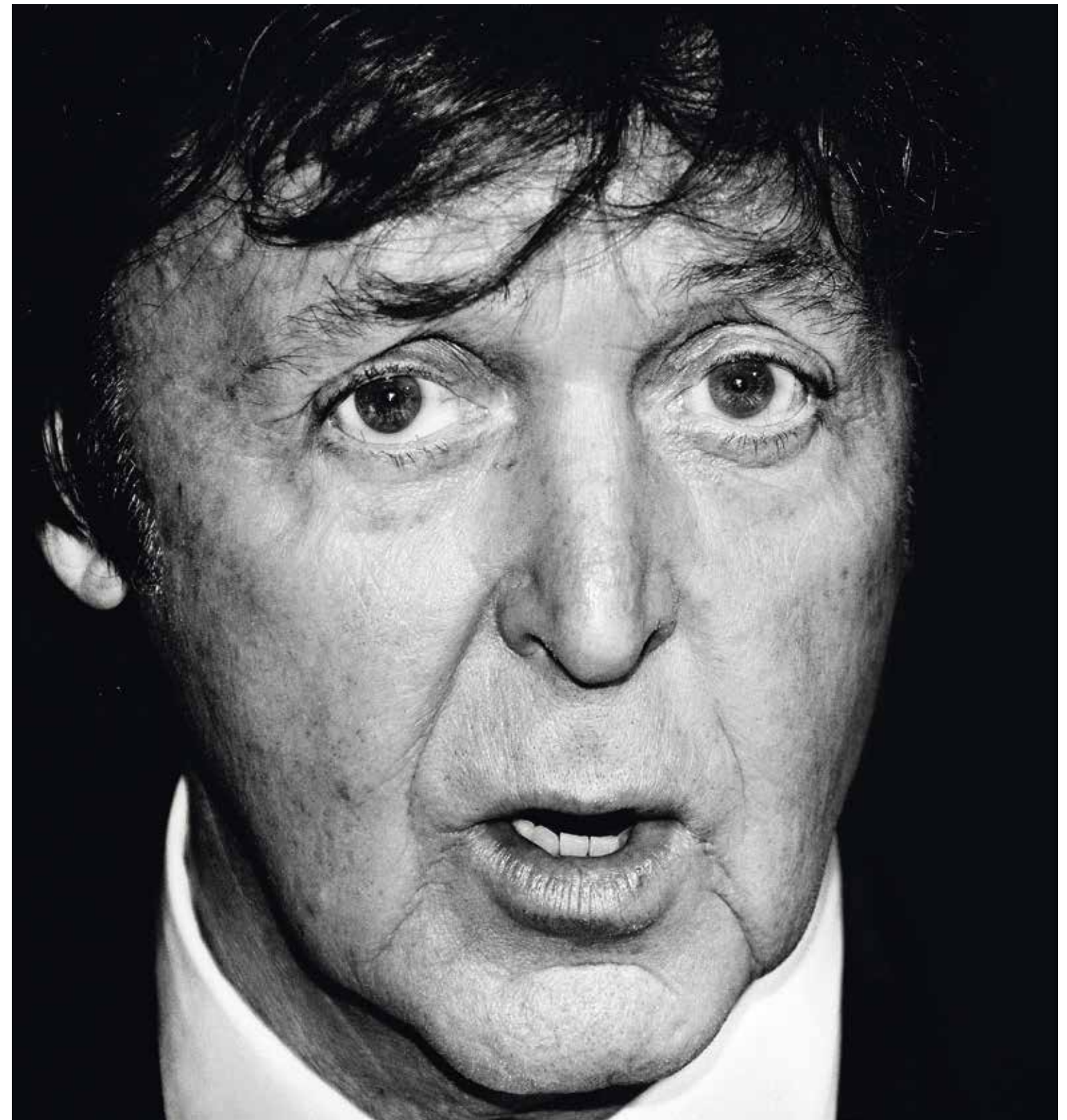
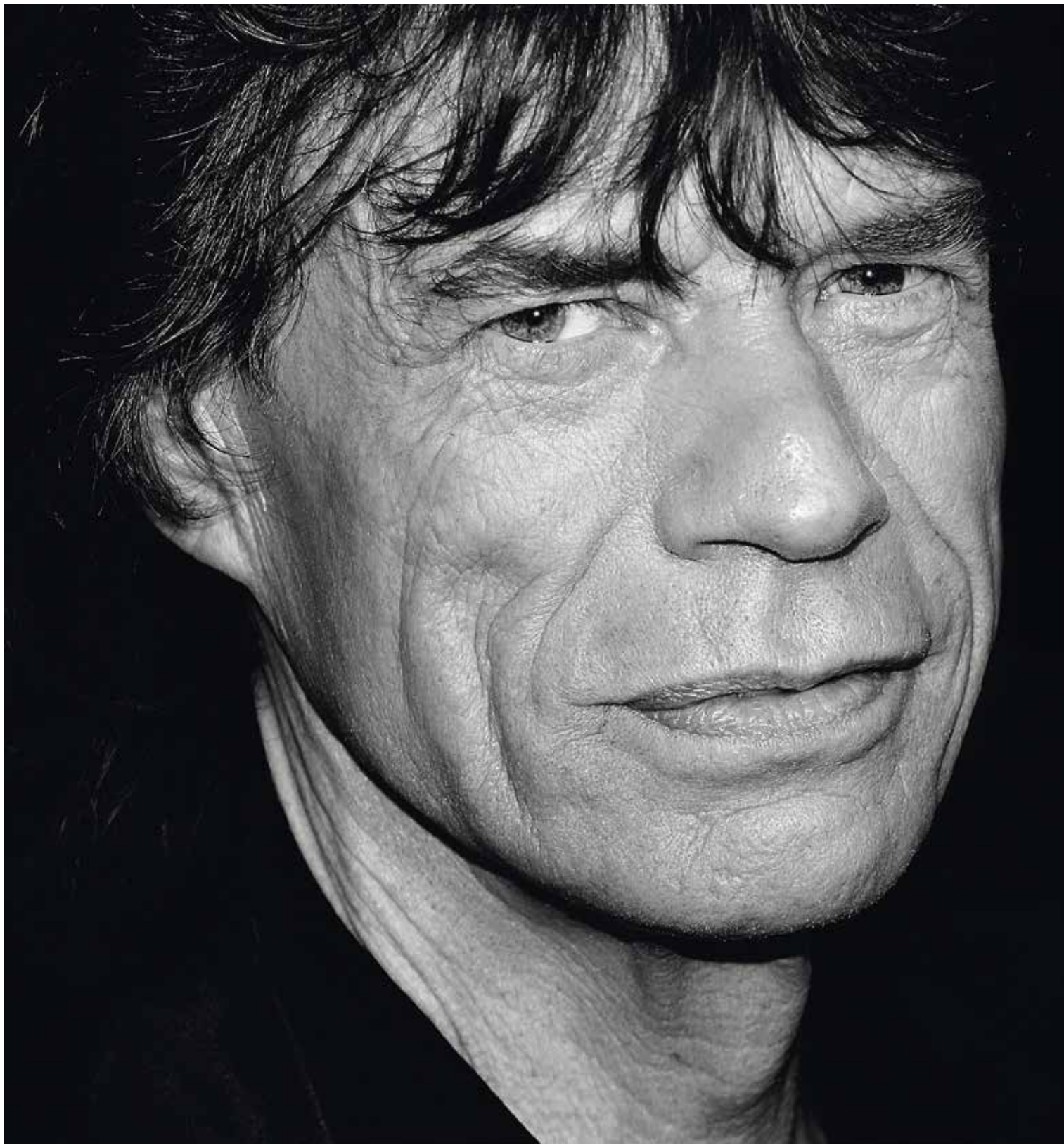
ROBERT DE NIRO

CLINT EASTWOOD

STEVEN SPIELBERG

MICK JAGGER EN PAUL MCCARTNEY

Als deze twee grootste – en nog levende – popsterren op aarde voor mij staan, denk ik er altijd aan dat ze iets gemeen hebben. Ze laten je in twee minuten vergeten tegenover wie je staat, omdat ze zo vriendelijk en bescheiden zijn. Niks moeilijk gedoe, deze twee mannen hebben de term popster uitgevonden!

Thé Lau was zo iemand van wie je meteen hield. Ongecompliceerd, vriendelijk en ontzettend lief. Naar zijn door rook en drank gevormde stem waar de rock-'n-roll van afspat, kun je uren luisteren. Ik heb Thé vaak voor mijn lens gehad en altijd met plezier. Als ik weer eens een idee had, was Thé altijd een van de eersten met wie ik contact opnam en hij stelde me nooit teleur met een afwijzing. Jaren geleden stond Thé bijvoorbeeld een halve dag op een beurs mijn fotoboeken te signeren – dat soort dingen deed hij gewoon voor me.

Toen ik het slechte nieuws hoorde dat hij kanker had, dreunde dat flink door. Die vreselijke ziekte komt dan ineens weer zo dichtbij en dan denk ik altijd: hoe laat ik hem weten dat ik met hem meeleef? Zit hij daar wel op te wachten? Ik besloot er een kort en bondig mailtje tegenaan te gooien. Mijn diensten aanbieden op welk vlak dan ook en duidelijk maken dat ik aan hem dacht: veel meer kon ik niet doen op dat moment.

Enkele weken later volgde er een speciale uitzending van *RTL Late Night*. Humberto Tan wilde Thé terecht in het zonnetje zetten. Ik ging erheen om wat foto's te maken en stond regelmatig dicht bij Thé, maar wilde hem niet storen. Ik zag dat hij zenuwachtig (en stiekem) een peuk rookte. De uitzending maakte op iedereen heel veel indruk. Wat een levenswil en kracht, wat een positiviteit!

En toen kwam de uitnodiging voor het afscheidsconcert in de Heineken Music Hall. Ik besloot natuurlijk om erheen te gaan, want ook ik moest iets afsluiten voor mijn gevoel. Ik maakte een paar prachtige foto's en dronk nog wat op de afterparty, tot het moment dat Thé mij ineens tegemoet liep. Ik kreeg een omhelzing en we spraken even met elkaar. Ik liet hem snel met rust omdat ik zag dat er tientallen mensen waren die dezelfde behoefte hadden.

Met een heel raar gevoel reed ik naar huis. Was dit nou de laatste keer dat ik hem zou zien? Weken later maakte ik een kunstwerk voor een veiling voor een goed doel. Ik wist meteen wie er op

Met een heel raar gevoel reed ik naar huis. Was dit nou de laatste keer dat ik hem zou zien?

dat kunstwerk moest staan. Samen met kunstenaar Toshi maakte ik een *mixed media*-schilderij: mijn foto met daaroverheen zijn *graffiti art*-teksten. Het eindresultaat was waanzinnig. Ik trok de stoute schoenen aan en vroeg Thé of hij het werk wilde signeren, zodat we meer geld konden ophalen. Dat wilde hij wel en ik werd uitgenodigd bij hem thuis. We zaten eerst aan de eettafel, waaraan ik al zo vaak had gezeten. Thé was realistisch en zat nog zo vol levenswil dat ik me diep zat te schamen over stomme dingen waar ik me wel eens druk over maakte. Thé vertelde dat hij door de uitzending van Humberto ineens een soort van superbekende Nederlander was geworden en daar eigenlijk best een beetje van genoot.

We keuvelden een halfuurtje door, waarna ik het kunstwerk uit de doos haalde. Thé vond het prachtig en zette er een mooie krabbel op en de woorden 'Geven geeft meer dan nemen.' Ik had een camera meegenomen voor een foto van Thé met het doek in zijn handen, maar toen zag ik prachtig daglicht door zijn ramen naar binnen glippen. Daar stond ik dan. Ik wilde dolgraag een mooi portret van hem maken, maar kon ik zoiets nog wel aan hem vragen? Misschien vond hij me wel een lijkenpikker en had hij daar helemaal geen zin in. Thé zag me worstelen en informeerde: 'Wil je verder dat ik nog iets doe?' Voor ik er erg in had, vroeg ik: 'Zou ik misschien nog heel snel een portretje van je mogen maken?' Hij knikte vriendelijk. 'Natuurlijk mag je dat. Waar moet ik staan?'

Ik zette hem in het prachtige daglicht midden in zijn woonkamer en vroeg of hij zijn handen naar zijn mond en keel wilde brengen. Ik kreeg die mooie hemelse blik van hem met die ogen die een heel verhaal vertelden. Ik schoot zo'n dertig beeldjes met mijn favoriete 85mm Canon-lens en toen had ik het wel. Ik pakte mijn spullen in en voelde een moeilijk moment aankomen: het afscheid. Thé sloeg zijn armen om mij heen en gaf me een welgemeende knuffel. Geëmotioneerd liep ik naar mijn auto en keek nog even op het schermje van mijn camera. Ik zoomde in op zijn ogen en dat raakte mij diep in mijn ziel.

THÉ LAU

MARIAH CAREY

Mariah Carey was voor het eerst in ons land om haar eerste single 'Vision of Love' te zingen bij *Countdown*. Ze hadden kennelijk al hoge verwachtingen, want ze deed geen fotografie die dag, alleen een paar interviews.

In die tijd was ik de vaste fotograaf van het programma en zo kon ik toch altijd stiekem foto's maken van artiesten die niet wilden, dus Mariah was ook aan de beurt. Ik had echt prachtig materiaal en via de platenmaatschappij verzocht men mij om een van die foto's in te leveren voor hun jaarlijkse 'CBS portfolio photography'. Die portfolio bevatte de tien beste popfoto's van dat jaar op 50x60-formaat in een limited oplage van 500 genummerde en door de fotograaf gesigneerde exemplaren. Een mooi initiatief, maar ook ontzettend kostbaar. De portfolio's waren niet te koop, maar werden door de platenmaatschappij aan hun relaties gegeven. Ook de fotografen kregen allemaal zo'n map en een paar honderd exemplaren van hun eigen beeld.

Toen ik Mariah een jaar later een keer moest fotograferen en haar mijn foto wilde laten signeren, trok ze helemaal wit weg. 'Hoe kom jij hieraan?' vroeg ze. Ik vertelde haar het hele portfolioverhaal en ik dacht dat ze een rolberoerte kreeg. 'Vijfhonderd exemplaren?'

Ze nam de foto mee naar haar manager en barstte nog net niet in tranen uit. Nee, signeren wilde ze hem ook niet. En ineens kwam de aap uit de mouw: het was de verkeerde kant van haar gezicht. 'Ze háát die kant van haar gezicht,' zei de manager.

Jaren later heb ik voor de grap een journalist nog een keer dezelfde foto meegegeven om te laten signeren en wederom weigerde ze. Ook tijdens haar concerten werden we consequent aan de linkerkant geplaatst, dus ze ging daar heel ver in. En toen ik haar een paar jaar geleden in Amerika met iemand op de foto moest zetten, ging ze ook weer aan de voor haar goede kant staan. Het is dus nog steeds een heet hangijzer. Met andere woorden: dit is en blijft een unieke foto van de *dark side of Mariah Carey!*

MC HAMMER

De vraag was of ik in 1990 naar Cleveland (USA) wilde afreizen voor MC Hammer. Ik moest eerst een gouden plaat en een Veronica Number One Award-uitreiking fotograferen. Daarna mocht ik hem niet alleen portretteren, maar ook zijn concert vastleggen én een interview met hem doen voor *Hitkrant*. Een interview had ik nog nooit gedaan, dus dat leek me wel leuk.

Toen we bij het hotel aankwamen, kregen we te horen dat we mochten bestellen wat we wilden en van alle faciliteiten gebruik mochten maken. Gewoon alles ondertekenen met 'Hammer', was de opdracht. Nou, dat was niet tegen dovemansoren gericht! We werden in prachtige suites gezet en werden opgehaald in een limousine om de show bij te wonen. Toen we bij het stadion arriveerden, kregen we meteen een all acces-pas en werden we alvast voorgesteld aan het voorprogramma van die avond: het nieuwe talent Vanilla Ice. Hij zou die week met een gigantische hitsingle uitkomen, werd mij verzekerd. Vanilla stelde zich voor als Robert en merkte op dat hij niet kon wachten om een keer naar Europa te komen. Het publiek ging helemaal uit z'n dak van die mooie blonde jongen met zijn aanstekelijke liedje 'Ice Ice Baby'.

Vervolgens mocht ik de fotopit in om de eerste vijf nummers van het concert van Hammer te fotograferen. Hij kwam op in een enorme witte drollenvanger en maakte danspasjes die ik nooit eerder had gezien. Het publiek raakte in extase van deze donkere God die zich even later op de schouders van zijn bodyguards door het publiek bewoog. Een half uur voordat de show was afgelopen werden wij alvast in zijn kleedkamer gezet, zodat we klaar zaten om hem te interviewen. Mijn collega van *Countdown* zag een hele stapel van die drollenvangers liggen en zei: 'Ik neem er eentje mee als souvenir, dat merkt hij toch niet,' en hij drukte hem in zijn tas. Na een minuut of twintig kwam Hammer binnen, gevolgd door twee van die reusachtige kleerkasten. We gaven hem de gouden plaat en vervolgens de Veronica Number One Award (plexiglas met van die fluorescerende vloeistof erin) en hij was er oprecht blij mee. Ik had de opdracht gekregen dat ik de award weer mee terug moest nemen en dat ze een nieuwe zouden nasturen (een trucje van Veronica zodat ze geen geld aan meerdere awards hoefden uit te geven, hoe gênant is dat?).

'Niks ervan, het is mijn award,' zei Hammer en gaf hem aan een van zijn bodyguards. Ik maakte wat foto's en vervolgens gingen we van start. Vervolgens gingen we van start met het interview. We hadden de show gezien en deze was zo Amerikaans en zat zo vol toneelstukjes en zelfverheerlijking dat we daar best kritische vragen over durfden te stellen. Dat was hij duidelijk niet gewend. Bij elke scherpe vraag tikte

hij zijn bodyguards aan en zei hardop: 'Horen jullie wat hij vraagt?' Op mijn laatste vraag – of hij van plan was om ook zo'n show in Nederland te doen, of dat hij hem zou aanpassen voor Europa? – reageerde hij fel. 'Hoezo aanpassen? Als het publiek niet net zo enthousiast reageert als hier mag je me een schop onder mijn kont geven,' zei hij.

We werden afgekapd en het was tijd om te gaan. Mijn collega haalde de opgevouwen drollenvanger uit zijn tas en vroeg aan Hammer of hij die wilde signeren. Hij had werkelijk geen idee dat hij daarmee zijn eigen broek signeerde en daar hebben we de hele terugweg nog blauw om gelegen in de limo. Terug in het hotel hoorden we dat Hammer nog een paar dagen langer bleef en nog twee extra shows zou doen. We bleven tot laat in de bar hangen en ondertekenden elk bonnetje braaf met 'Hammer.' We hadden daar zoveel lol in, dat we afrekenen al 'Hammertime' noemden. De volgende dag besloten we om ook maar wat langer te blijven. We hadden eigenlijk alleen nog maar het hotel en de concertzaal gezien, dus een dagje extra was wel prettig. Ook mijn collega van *Countdown*, die in Los Angeles woonde, bleef wat langer. Een dag later zei hij: 'Ik blijf zelfs nog twee dagen Hammertimen,' en uiteindelijk plakte hij er vier dagen aan vast!

Vijf maanden later kwam Hammer naar Nederland om een concert te geven in Ahoy. Hij verbleef in het American Hotel in Amsterdam waar ik ook een fotosessie met hem mocht doen. Hij wist nog precies wie ik was en zei meteen: '*You are the guy from that fucking number one award that ruined all my clothing.*' Het bleek dat de award in zijn koffer kapot was gegaan en de chemische vloeistof overal doorheen was gelekt.

'*I told you not to take it,*' zei ik semi-grappig en dat brak het ijs. Ik kreeg als enige een echte shoot in een set met hem en verder deed hij alleen casual fotografie. Bij het concert mocht ik de hele show fotograferen en wat bleek? Hij had wel degelijk het een en ander omgegooid. Niks door het publiek op de schouders van zijn bodyguards, en de tientallen godsdienstige preken waren er ook uitgehaald. Ik ging naar hem toe en zei: 'Ik mag je nu een schop onder je kont geven, weet je nog?'

Ik moest hem er eerst even aan herinneren waar dat ook alweer over ging en toen ging hij lachend gebukt staan. Vervolgens zei hij tegen zijn bodyguards: 'Als hij me daadwerkelijk schopt, weten jullie wat je moet doen, hè?' We namen lachend afscheid, gevolgd door weer zo'n moeilijke handshake.

Achteraf hoorde ik dat ik net op tijd weg was gegaan, omdat er een vechtpartij was uitgebroken tussen Hammer en zijn bodyguards en een Nederlandse rapper en zijn vrienden. Hammer ging al snel failliet en dat snapte ik wel als hij iedereen maar toestemming gaf om met Hammer af te tekenen. De gesigneerde drollenvanger bracht nog een kleine \$ 6.000 op bij een memorabiliaveiling in Los Angeles, waar die *Countdown*-verslaggever dit item had ingebracht. Hammertime!

